

Дамян Дамянов

Константин Константинов

„Над всичко е лазурно-матовото сияние на Сините камъни, което ще даде истинския колорит на дните ми, от първия до последния.“

С това сияние започнаха и моите дни. От първия. Не знам дали последният ще залезе пак там, под това сияние, но неговата светлина ще ми свети до гроба. Както и светлината от името на Константин Константинов.

Не само в книгите, в самата личност на този голям българин има някаква обаятелна простота. Имал съм няколко щастливи случая да седя на една маса или на един балкон с него и винаги тази простота ме е омайвала. На пръв поглед тя не личи. Една привидна каменност се мъчи да я скрие, но не може. Простотата е непобедима! Тя избива и под най-каменните черти, с които често пъти се мъчим да я заличим.

А защо той се е мъчил да я скрие? Може би защото всички големи личности се мъчат да скрият таланта си. А простотата е талант.

Колко ли болки има този човек, за да иска така старателно да ги прикрие? Но нека не ровим болките! Те принадлежат само на този, който ги носи, и никому другиму...

Само ще кажа нещо, което сигурно мнозина знаят, но не са му отдавали необходимото значение. Константин Константинов освен писател през целия си живот е бил съдебен чиновник, адвокат или съдия. Всичко написано и преведено е излязло изпод перото му след пет часа подиробед, когато съдебните зали, изповедите на виновните и протестите на праведните са стихвали около него. Само около него, но не и в самия него! Той е продължавал да живее със съдбите на хиляди грешни и праведни и да ги съди или оправдава по своите сърдечни закони. Работа, която изранява до кръв душата, но в замяна на това ѝ дава благодатта на словото. А тази благодат е нещо неоценимо, някакъв вълшебен ключ! Ключ към прозрението. Ключът, който се нарича език. Нали самият Константин Константинов пише:

„...дълбоката същина на един народ не лежи нито в земята, която населява, нито във вярата, която изповядва. Повече от всичко друго тя е неговият език.

Езикът – ето нашата най-истинска и безсмъртна родина...“

И по-надолу:

„Затова и другото име на книгата е *освобождение*“.

Благодаря ти, слововаятелю, за това освобождение! Благодаря ти и за големия „Път през годините“, и за оня Егзюпери, който ми даде! Защото освен своите собствени книги, ти преведе за мен и много други от

чужд на мой език! А за да преведеш някого, значи да влезеш в неговия свят и да заведеш и другите в него... Благодаря ти, загдето пръв ме запозна с един от най-големите ми приятели, „Малкият принц“, и ме заведе в неговия тъжен и мъдър свят!

Бъди жив и здрав и яко някога се загубим с Принца по тази голяма земя, кажи ми, припомни ми, че той се е върнал...

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Публикация

Дамян Дамянов. „Живей така, че...“ – април-декември 1968 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8723>]